

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Samlede skrifter 1

Citation: Kingo, Thomas: "Samlede skrifter 1", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo01val-shoot-idm140721240144624/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 1

Dend Høy-Fornemme, Dydefulde og Gudfrygtige
nu salige *MATRONE*,
Helvig Didrichs Daatter Draguns,
Karsten Hansøn Atkes

Allerkiereste Hustru,

5

Til sidste Ære og Amindelse, 1674.

ALd Verden, far da vel, mig lyster ey at bygge
Oppaa din løse sand! din store flagre-skygge
Har falsked mangel mand, at naar hand stood sig best,
Da var hand lykkens sving og onde skæbner nest. 10
Saa viit som Solen sig omkring naturen drejer,
Og Himmel-hvelningen sig rundt om jorden vejer,
Er ingen ting at see i verdens vide skiød,
Som er jo merked med forandrings daglig død.
Lad lykken vore feyl af ynske-vind oplæse, 15
Og for vort hierte kun med mange lyster kræse;
Lad verdens ære i vor Livs-Calender staa,
Og med hver morgen-sool ny glands og glæde faa.
Lad legems sundhed os til hundred aar opkække,
Lad rigdom midlertiid af Paradise-bekke 20
Indfyde til vort huus, at magt og veldighed
Faar kraft og sener af de gyldne aarers sveed.
Lad Engle-lige børn fra vore lænder grøde; 64
Og alle Stjerners held i deres fødsel møde,
Lad verdens venskab sig udi vor barm indsnoc 25
Og love os en fuld og fast bestandig troe.
Dog skal sig disse ting med tiden snart forandre
Og luften hastelig paa fiære ham udvandre,

Tekstgrundlag: Wieland XIV 63ff.

At intet spoor skal sees af lykkens lege-tøy,
 Og ey hvor det tog vey, dend tiid det fra os fløy.
 Gods, ære, rigdom og hvad andet verden giver
 Af gylden flue-sand med tidens storm hendriver,
 5 Det meer ey stadigt er, end skum paa Elv og Søe,
 Og daglig maa vi selv os lave til at døe.
 Vel os! om da vi kand saa good en afskeed tage,
 Fra lykkens laane-gods, at vi skal ikke smage
 En større bitterhed, end selv at døden er,
 10 At skilles fra de ting, som vi fuld høyt har kier.
 Vel os! om vi med lyst kand verden bag os kaste,
 Og med en trøstig siel til ævigheden haste!
 Vel os! om vi med fryd kand gribe Jesum fat,
 Og saa fra verden faa en salig gode-nat.
 15 Vel da! o meget vel! naar ærligt eftermæle
 Kand pryde vores støv, at graven ey skal fiæle
 Meer end vor orme-mad, men vore børn og maa
 Vor ærlig eftersagn med glæde høre paa.
 Saa har du slidt din tiid, o salige *Matrone*,
 20 Og taget trøstig fat den ævig Ærens Krone,
 Hvad ærbarhed, og tugt, forstand, vel-raadighed
 Som prydede dit liv, jeg det tilfulde veed
 Din husbond fatteds ey i med- og modgangstide
 En Engle-trygger ven, hvorpaa hand kunde lide,
 25 Imedens du varst qveg, og dine børn de ey
 En moder saunede til tugt paa dyders vey.
 65 Nu var det Guds behag din Siæl til sig at rykke
 Og dine venners Siæl imidlertid at trykke
 Med mange hierte-suk, du fik en salig død!
 30 Men de fik gremmelse, som ud i taare flød.

Dog, ney: hvad taare dog? hvad sorrig kand der være
 At venner times kand utrolig lyst og ære?
 Din hele Siel er Guds! du har Lifs-kronen paa,
 Dit halve hierte bør sin deel deraf at faa!
 Har I saa mangen gang i baade lyst og smerte 5
 Deelt med hin anden ud det halv' og hele hierte?
 End er hans sind ey dødt, og ey hans trofasthed,
 Hand jo kand trøstes ved den glæde dig er skeed!
 Velan! saa følge dig, din bortgang at begræde,
 De venner, som du før har tient i lyst og glæde. 10
 Tag denne sidste pligt til takke paa din grav,
 Som dig din skyldig ven til sidste minde gav.

Grav-Skrift.

TRiin, Læser, nærmer hid, her skalt du see og finde
 En aske-levning af en dyd-ompryded kvinde! 15
 Haf til et merke-tegn af haarden kampe-steen
 At Ære, Dyd, Forstand har boed i disse been.
 Her blev hun saaed med graad af hendes husbands øje
 Og efterlatte børns og venners suk og møje,
 Et sagt og saligt gisp dend siel af huse drev, 20
 Som i et øyeblik hos Gud ind-engled blev.